

דעות אחרונות

השני - גל גבזה ומשמעותי יותר - מרבית בתי החולים שימרו כמעט לחלוטין את פעילות השגרה: מרפאות, ייעוצים, ניתוחים, צנתורים, פעולות פולשניות ובידורים רפואיים. שכן בכל רגע נתון מרבית המאושפזים והמטופלים בבתי החולים הם עדיין אלו שמגיעים עם מחלות ופציעות של שגרה, שאינן קורונה. הצלחת מערכת הבריאות ובתי החולים לשמר פעילות זו מול גל תחלואה כה גדול היא תער-דת כבוד לכלל צוותי בתי החולים, והיא חשובה לא פחות לבריאות הציבור מטיפול מיטבי בקורונה. הצוותים הרפואיים ממשיכים לטפל בכלל חולי ופצועי ישראל כאילו אין קורונה, תוך סיכון עצמי, ובמקביל נלחמים בקורונה כאילו היא המחלה היחידה שקיימת.

החזית השלישית היא "החזית הביטחונית". במקביל לקורונה ולרפואת השגרה בתי החולים בישראל, ובמיוחד בדרום, מתמודדים לעיתים גם עם תרחיש של רפואה תחת אש: סיטואציה הווהי שבה בית החולים מותקף בטילים, ובה בעת צריך לשמר את פעילותו הרגילה ולתת מענה לפצועי גוף ונפש. תרחיש שלפיו בחדר המיון שלנו במרכז הרפואי **ברזיל** באשקלון יטפלו הן בחולי קורונה והן בחולים רגילים - עם שבץ מוחי, אוטם בשריר הלב, אבנים בכיס המרה, ועוד - ובנוסף לכל זה גם בפצועים עקב נפילת טילים, אינו תרחיש דמיוני. אני תקווה שהחזית השלישית הזו תיותר בגדר איום שלא ישוב להתממש - אך אם הוא יתממש אני בטוח שהצוותים הרפואיים של בתי החולים בישראל יעמדו בו בגבורה. ■

פרופ' יניב שרר הוא מנהל המרכז הרפואי האוניברסיטאי **ברזיל** אשקלון

תרחיש שלפיו בחדר המיון יטפלו הן בחולי קורונה והן בחולים רגילים - עם שבץ מוחי, אוטם בשריר הלב, אבנים בכיס המרה, ועוד - ובנוסף לכל זה גם בפצועים עקב נפילת טילים, אינו תרחיש דמיוני

מלחמה ב־3 חזיתות

הקורונה מהווה אתגר ארוך בכל רחבי העולם, ורומה שאין מ־כו רפואי ברחבי הגלובוס שלא הושפע ולא שינה את אורחותיו מאז התפרצות הנגיף. זו מלחמת התשה עולמית מסוג חדש, מלחמה שהיחזית שלה אינה בשוחות או בחפירות אלא במחלקות בתי החולים. ועדיין, למרות המאבק העולמי, המציאות שלנו בישראל היא כמורכבים רבים מורכבת יותר, שכן אנו מנהלים מלחמה בשלוש חזיתות. החזית הראשונה היא "חזית הקורונה". בחזית זו, חרף העובדה שבישראל שיעורי התחלואה הם מהגבוהים בעולם, ככל שזה נוגע לתמותה הרי שהיא דווקא מהנמוכות בעולם: 0.7 אחוז מהחולים אצלנו מתו, כשבארצות-הברית עומד נתון זה על 2.75 אחוזים, בכריטינה על 6.7 אחוזים ובאיטליה על 10 אחוזים. להצלחה יחסיית זו - וחרף העובדה שכל אדם שמת הוא עולם ומלואו, ואבידה כבדה - אחראים ממוצע הגיל הביולוגי הנמוך בישראל, ריבוי הבריאות, מערכת הרפואה החזקה והיעילה בקהילה, ומעל כולם "לוחמי הקורונה" - הצוותים המסורים בבתי החולים, שמספקים טיפול באיכות גבוהה.

החזית השנייה היא "חזית השגרה". שם, למרות העומס שהביאה עימה המגפה, בתי החולים בישראל הצליחו לשמר כמעט לחלוטין את הפעילות הרפואית השגרתית. בניגוד לגל הראשון, שבו פתיחה משמעותית פעילות השגרה בבתי החולים, הרי בעיצומו של הגל